Kata strofy - Prago Union

Může mi někdo konečně vysvětlit, jak tomu mám šéfovat
Když nepřemluvim vlastní mozek pro mě pracovat
Je to tak, hrát sám se sebou šachy, to chce odvahu
Neni to tak easy vízy bejt imrvére na tahu

Přijdu si jak Bubka
Stojim na jedný ruce na konci dlouhý tyče
Už hezkejch pár let - no hezkejch...
S vrtulí v prdeli a prstem v nose

A je to pořád dokola, jede si to po svym
A mym jedinym štestim je Aspirin
A fakt že ještě pořád nesmířim se s tim

Nikdy jsem nechodil daleko, abych se zmastil
Šmelil jsem slasti, až jsem jednoho dne zjistil
Že mám takový okno, že už neni nikdo, kdo by ho zasklil
...což by vysvětlovalo i ten průvan

Nejlíp bych udělal vyskočit z něj a utýct tak svojim můrám
Jenže kdo ví, zmizet z týhle pařby je jako skákat bungee
Tak dlouho jsi na vážkách, až skončíš na práškách

R.: Můj život na kousky jsou samý Kata strofy
     Zato už jsou ale vážně profi
     Pochyb není nikdy dost
     Sázím samý boty, přesto nejdu nikdy domů bos (2x)

Když jsem teda tolik nemožnej, jakto že jsem?
Dvacet čtyři / sedm na nože s fakírem
Čtu z každý svojí chyby jako z knihy
A to víš, že to není dvakrát supr čtení

Tak je mi nádherně, nebo je mi šoufl?
Je víc takovejch témat, do kterejch bych si sotva troufl
Moje svíčka ubejvá a já jsem jeden tisíc dva
A přitom ani jeden neni já

Řikali, že mám naslouchat svýmu srdci
A tak jsem jedno velký UFO
Mám dlouhatánskejch seznam věcí, který tu chci stihnout
Který z nich maj hlavu patu a kterejm se mám vyhnout?
Začal jsem toho tolik, že už pomalu neni ani kam plivnout

Studnice poznání se tváří bezedně
Ve srovnání s tim ale vydává svůj obsah zevně nezjevně
I teď jako bych mluvil o mně beze mě
Chci bejt volnej jako pták a přitom už se pár dekád marně sbírám ze země

R.: Můj život na kousky jsou samý Kata strofy
     Zato už jsou ale vážně profi
     Pochyb není nikdy dost
     Sázím samý boty, přesto nejdu nikdy domů bos

     Svět by měl vědět, že se z něho neposeru, mám totiž jeho školu

Občas to máme jako ty dva na semaforu, neschopný zářit spolu

Ne, nejsem workoholik, chodim k doktorovi teprv, když to bolí
V sobě mám budík, kterej mě začne pokaždý v poslední chvíli budit
Denně utíkám z pekla, už dávno je to rutina, ne depka
V momentě, kdy by se i pepka klepla
Se klidně zastavim a vrátim se si připálit špeka (jakto?)
Čert ví proč, no tak ať si to pro mě za mě nechá pro sebe (protože)

Za nic neručim, dělám, co umim, a ostatní se doučim
Hlavně že neničim
Snažim se tvořit, i když neni čim
Každopádně vim, že poslední slovo má vždycky čin

Stojí mi za to stát si za svym a stojim vůbec o to
Sundat si růžový brejle jenom proto
Abych si moh jít v klidu vysrat voko?

Pravda je nevýslovná, přítomnost nemístná
Ne každá minulost je dobrá, ale budoucnost neni zlá
A skutečnost je jako tahle pecka
Trochu dlouhá a navíc chybí pointa

...sakra, kam jsem jí jenom...?
(Hledej, šmudlo)